

Menighetsblad for Feda, Kvinesdal og Fjotland

Nr 2 juni 2018- 59. årgang

Babysang er et av de nyere tilbud som trosopplæringen tilbyr. Her møtes foreldre og barn på Menighetssenteret til sang og sosialt samvær.

Helbreder Gud i dag?

fra prestens penn

I den senere tid har jeg opplevd at spørsmål og erfaringer knyttet til bønn for syke og helbredelse har blitt tematisert på ulike måter.

Når enkeltpersoner opplever å bli spontant helbredet gjennom forbønn er det en fantastisk trosstyrkende og inspirerende erfaring både for den som har vært syk og for de som står rundt. Videre skaper det også undring og nysgjerrighet blant flere. Samtidig kan det vekke mange hvorfor-spørsmål. Vi tenker på mennesker som har strevd med sykdom over lang tid og blitt bedt for mange ganger, men uten å bli helbredet. Hvorfor grep ikke Gud inn? Slike hvorfor-spørsmål er det ikke så lett å gi noen gode svar på.

Ett viktig perspektiv i den forbindelse handler om forståelsen av Guds rike: Allerede nå bryter Guds rike gjennom og inn i vår verden med kraft. Og samtidig er vi ennå ikke i himmelen. Guds rike er ennå ikke fullkomment tilstede. Vi lever i spenningen mellom **«allerede nå»** og **«ennå ikke»**. Alle blir ikke alltid helbredet. Men når helbredelser skjer, er det kraftfulle tegn på Guds rikes levende nærvær midt iblant, og de kan oppmuntre oss til en sterkere forventning i våre bønner til Gud.

Jesus oppmuntrer oss til å be med forventning: «La ditt rike komme!»

Det er en gammel tradisjon i kirken at man ved sykdom kan be om forbønn av en prest eller andre tillitspersoner i menigheten. Dersom du er syk, går det an å ta kontakt med prest eller andre i menigheten og be om forbønn. I den forbindelse går det også an å bli bedt for med håndspåleggelse og evt. salving (jfr. Jak 5,14).

Også om man ikke ser noe synlig resultat i form av ytre helbredelse, kan det oppleves godt å legge sitt liv i Guds hender gjennom å ta imot forbønn fra andre. Mange har opplevd å bli møtt av Gud på den måten, at de har kunnet legge bekymringer fra seg og funnet hvile i Guds fred.

Så vær frimodig, og ta kontakt dersom du ønsker å bli bedt for.

Sverre Elgvin Lied
Sokneprest i Fedra og Fjotland

Konfirmantprosjektet i Estland

Årets konfirmanter har et eget hjelpeprosjekt som kalles «Ungdom støtter ungdom». Her støttes to prosjekter i Estland. I vår gjennomførte konfirmantene egen husstands-innsamling. Sammen med vinterens utlodning til prosjektet, har de nå samlet inn kr. 65.000. Flott innsats! Pengene er samlet inn til to delprosjekter, begge rettet mot ungdom og i regi av den lutherske kirken i Estland: Det ene er et fotballprosjekt som kan minne litt om KRIK i Norge. Det andre er et kristent medie-

arbeid rettet mot ungdom. Dette driftes helt og holdent av ungdommene selv.

Min tro

Denne gang ved John Høyland

Litt overraskende fikk jeg spørsmål om å dele mine tanker om min tro med dere.

"Min tro"... Jeg har, som de fleste opplevd dette begrepet, "tro", som tidvis både vanskelig og fjernt. Og kanskje ikke først og fremst på grunn av selve læren, nei, kanskje heller for det vi selv gjør trosbegrepet, til! Min tro er nok i stor grad av den type som mange vil omtale som "barnetro". Altså den enkle, ukompliserte, den overkommelige for de fleste. Min tro handler i stor grad om tillit til det som ikke uten videre er realvitenskap.

Min tro handler videre i stor grad om å være medmenneske, være opptatt av gode verdier, være ydmyk i forhold til de som sliter i dagens hektiske samfunn. Da er ikke tiden inne for å minne hverandre om at "du er ikke god nok, du synder, du holder nok ikke mål på dommens dag". Nei, jeg tenker at vi har denne fantastiske evnen og muligheten til å lytte til både samvittighet og til de som er satt til å gi oss råd. Noen ganger røyner det på å kunne sortere og tolke endel råd. Da har jeg en tendens til å lytte på samvittigheten i stedet.

Bibelhistoria fra folkeskolen for 50 år siden sitter i stor grad ennå, og jeg husker også godt min søndagsskolelærer Alberts små og positive fortellinger. En av de mange fine historiene i Bibelen er der Jesus forteller til den aktuelle kvinnen at "din tro har frelst deg". Altså ikke

hverken mengde eller type gjerninger, men tro.

For meg handler det i stor grad om dette!

Om mine daglige sysler og gjøremål skulle være det eneste som betydde noe, ja, da hadde jeg nok slitt en smule i forhold til evighetsperspektivet.

Tro handler også om trygghet når ting i livet virkelig røyner på, når en ser behov for sjelero, og kanskje nettopp da har behov for å folde hendene.. Det ligger i alle menneskers natur å ha sånne behov noen ganger, men vi har litt ulike måter å løse behovet på.

Så har jeg en liten tilståelse å dele med dere: Jeg er nok en av de som ikke er særlig flink til å bruke kirka vår. Det blir gjerne i festlige sammenhenger eller i sorgtunge stunder. Jo, jeg vet at jeg nok pirker i samvittigheten min nå, særlig fordi vi i Kvinesdal har en utrolig flott kirke, og også fordi vi har en fantastisk sogneprest. Jeg vet ikke om det er

tilfelle, men Luther skal ha uttalt at "tre ting vil overraske meg når jeg står ved himmelens port: 1, at jeg ikke ser de jeg hadde trodd skulle være her, og 2, at jeg ser noen som jeg ikke hadde trodd skulle være her, og, og 3, at jeg får være her selv!"

Mitt inderlige ønske er at vi i større grad tar vare på hverandre, ser hverandre og ikke minst respekterer hverandre. Og i langt større grad vil forklare i stedet for å dømme. Og jeg er såpass barnslig i min tro, at jeg tenker at det er et godt grunnlag.

BABYSANG (forsidebildet)

Hver tirsdag kl. 11 gjennom store deler av året samles en del babyer med mødre, eller fedre, til babysang på Menighetssenteret. I Kvinesdal startet babysang opp for ca 12 år siden, og mange babyer har vært innom. Babysang er for de mellom 0-1 år sammen med mor eller far. Hver samling starter med en sangstund, der vi sammen synger både kjent og kanskje noen nye sanger og regler. Etter sangstunden er det tid for mat og sosialt samvær. Det blir hver gang servert lunsj for både liten og stor. En til to ganger i løpet av året besøker også babysang Kvinesdal bo og omsorgssenter. Til høsten blir første babysang-samling 28.august, informasjon vil bli lagt ut på www.kvinesdal.kirken.no og facebook-sidene til menighetene. Velkommen på babysang!

Takk for gaver til Treklang

Ved forrige utgave av Treklang ble det lagt ved giro til innbetaling av frivillig kontingent. Leserne har gitt et kontant

og målbart svar: Kr. 93.000 er kommet inn til Treklangs konto. Dette bekrefter at leserne setter pris på dette lokalbladet. Mens redaksjonen setter pris på sine trofaste lesere. Hjertelig takk for gavene til bladets drift.

Hvis noen har glemt å gi sitt bidrag kan dette fortsatt gjøres til konto 3080.20.86314.

Sang- og musikkmøte 28. juni

Torsdag 28.juni kl. 19.00 inviteres det til samling på Kulturhuset. Denne kvelden blir en del av programmet for Utvandrerfestivalen: En flott konsert med Sauehusgjengen fra Gylend!

Medvirkende: Turid og Trygve Nedland, Anne Lise Myhre Nilsen, Olav Thormodsæter, Arvid Nedland, Kjell Kvinlaug og Jan Gustav Åtland.

Countrykonsert

Dagen før sauesjå, fredag 21.september, vil Nashville Sound ha konsert i Kvinesdal kirke. Kvindøler liker country. La oss fylle kirken denne dagen.

Loppemarked ved Sauesjå

Menighetssenteret inviterer til loppemarked under sauesjå 22.september. Lopper kan alt nå leveres til Kirkekontoret – eller settes i garasjen hos Åse og Leiv Gunnar Skiftun.

Bibeltimer på Menighetscenteret

Kvinesdal Menighetsråd inviterer til bibeltimer på Menighetssenteret tredje tirsdag i måneden. Høstens program blir:

18.09: John Steinar Dale

16.10: Torrey Seland

20.11: Paul Daasvand

Sett av disse dagene i almanakken.

Prestegalleriet i Kvinesdal kirke

Menighetsrådet har vedtatt at bilder av alle som har vært prester i Kvinesdal skal henges opp bak i kirken. Der kan folk nå se de som har hatt sin tjeneste i kirka de siste par hundre år. Mange ganger ønsker folk å se bilde av sin konfirmantprest – eller turister fra Amerika søker den som døpte deres oldefar. Nå er bildene gjort tilgjengelige.

Bli fast giver

Arbeidet i menighetene i Kvinesdal drives i hovedsak ved frivillige gaver. Både Menighetssenteret i Kvinesdal og «Huset» på Feda er avhengige av gaver til renter, avdrag og drift. Menighetene har også påtatt seg et økonomisk ansvar på kr. 160.000 til diakoniarbeidet.

Kan du tenke deg å bli fast giver med månedlige trekk? Send SMS til 901 57 247 eller e-post til post@kvinesdal.kirken.no eller sende inn slippen nedenfor. Da tar vi kontakt.

Årlige gaver over kr. 500 gir 28% skattefradrag.

Jeg vil bli kontaktet for faste gaver til:

- ☐ Menighetssenteret i Kvinesdal
- ☐ «HUSET» på Feda
- ☐ Diakoniarbeidet

Navn:

Adresse:

Telefon:

Sendes Kvinesdal kirkekontor, Nesgt. 12, 4480 Kvinesdal

Ett møte med Firas Hajjar

Av Erling Dugan

Firas Hajjar kom til Kvinesdal som flyktning fra Syria og har fått opphold her i Norge. Da han kom til Kvinesdal hoppet han direkte inn i oppgaver som frivillig på Menighetssenteret der han fortsatt gir av sin tid.

- Når ble du en kristen?

Jeg ble kristen da jeg ble født. Jeg ble født inn i en kristen familie i Syria. Min far var ortodoks kristen og min mor syrisk katolsk kristen.

- Hva slags forhold hadde du til kirka i oppveksten?

Jeg gikk på søndagsskole og gudstjeneste i den ortodokse kirka, og spilte trompet og sang i ungdomskor i den katolske kirka. I ungdomstida gikk på søndagsskole i den protestiske kirka samtidig som jeg var med i ungdomsarbeidet i den katolske kirka.

- Hva lærte du i søndagsskolen?

Da jeg var barn og begynte på søndagsskolen lærte jeg at Jesus bor i våre hjerter. Det var stor nåde at Gud sendte Jesus til oss.

- Hva med søndagsskole i den protestantiske kirka?

Da var jeg tenåring og vi diskuterte mange viktige tema. Vi lærte om viktige verdier i livet og lærte om hvordan vi skulle danne en ramme for våre liv og leve på Guds måte.

Jeg var også med i kirkas arbeid blant foreldreløse barn og barn som kom fra dårlige hjem. Jeg underviste dem i matematikk. Jeg er også veldig glad i eldre mennesker, for meg var det viktig å hjelpe dem med praktiske oppgaver og det er noe jeg fortsetter med nå.

- Hvordan var det å være en kristen i

et land med stor muslimsk majoritet?

Vi hadde frihet slik at vi kunne gjøre det vi ønsket å gjøre. Vi kunne utøve vår tro. I juletida gikk vi på gata og spilte julesanger. På langfredag gikk vi i opptog rundt i gatene med et kors med Jesus. Vi spilte historien om Jesus som ble torturert og korsfestet.

- Hva var din første reaksjon da du møtte kristne og kirka i Norge?

Jeg var ikke overrasket. Det var ikke noe spesielt med den lutherske kirken. Gudstjenesteformen er ikke så forskjellig fra de jeg hadde opplevd i Syria. Pinsemenigheten derimot var en ny opplevelse. Formen er uten liturgi og med fri sang.

- Hvilken form foretrekker du?

For meg er det ikke formen som er

viktig. Det som er viktig for meg er å tilbe Gud og tjene Ham.

- Holder du på med noen spesielle oppgaver nå?

Jeg er med i en bibelgruppe i Pinsekirka i Flekkefjord der det finnes mange nasjonaliteter. I tillegg fortsetter jeg som frivillig på Kvinesdal Menighetsenteret der hovedoppgaven min er å betjene "vennina mi", oppvaskmaskinen, etter selskaper.

Jeg er en av dem som var med å starte Grace House. Vi treffes på lørdager i Laxen på Menighetssenteret. Dette er åpent hus for folk som ønsker kontakt med andre, vi ber, vi synger litt, noen deler eventuelt noen ord, vi spiser pizza. Det skal være et tilbud for alle, ikke bare nordmenn eller syrere, men folk fra hele verden er velkommen.

- Har du noen spesielle tanker om framtiden?

Det som er viktigst for meg er å stole på Gud. Jeg ønsker å være på den veien som Gud vil at jeg skal være på. Hvis Gud vil at jeg skal dra tilbake til Syria, har Han en plan for meg der. Hvis Han vil at jeg skal være her, har Han en plan for meg her.

Til slutt må jeg få lov til legge til at jeg er blitt veldig godt mottatt her i Kvinesdal og er glad for den store "familien" jeg har fått her. Når man kommer til et nytt land er det første inntrykket svært viktig. For meg var Kvinesdal det første stedet. Mottakelsen var veldig varm, ikke minst på Menighetssenteret. Takk til alle dere som har gjort at jeg føler meg "heime" her.

Erling Dugan

Sydenkonfirmant

Av Christiane Aagesen

Hvordan det er å være konfirmant og ungdom på Gran Canaria. Dette siste skoleåret har Christiane Aagesen (15) fra Kvinesdal bodd på Gran Canaria. Der har hun gått på norsk skole, og hun har gått i den norske sjømannskirka.

Hun har fått sett hvordan det er å leve i et spansk og et norsk Syden miljø. Derfor har hun nå valgt å skrive en artikkel om hvordan det er å være Syden konfirmant.

Sjømannskirka

Sjømannskirka, eller Iglesia Noruega de Gran Canaria som det heter på spansk, er en av de mest besøkte sjømannskirkene i verden. Den har supre ansatte og deilige vafler. Jeg har nå bodd på Gran Canaria i snart ett år, og noe av det jeg er mest takknemlig for er den Norske sjømannskirka. Sjømannskirka på Gran Canaria er helt vidunderlig de har flotte programmer og er spesielt interesserte i å lage et godt miljø for de fastboende barna og unge. Så klart bryr de seg også om de norske turistene som kommer til Gran Canaria, men det er ikke det miljøet jeg skal snakke om. Det jeg vil snakke om er hva sjømannskirka gjør for ungdommen på Gran Canaria, og hvordan jeg opplever det. Jeg vil fortelle om tre hovedprogrammer som jeg har opplevd mest av, og som har interessert meg mest.

KRIK

Kristen Idretts Kontakt. Sjømannskirka har laget veldig mange sosiale møtesteder for ungdommene slik at de kan ha en plass å møtes og være sammen. KRIK er en slik plass! Hver onsdag fra halv åtte til ni møtes ungdommene i skolens «gymsal». Eller gymsal og gymsal, siden vi bor på Gran Canaria har ikke skolen bygget et gymsal, siden det aldri er regn å bekymre seg for. Vi har heller et uteområde som er en blanding av en håndballbane, basketballbane, volleyballbane også videre. På KRIK møter du elever fra 8. klasse og opp. Her spiller vi spill og har gode vaffelpauser. Det deilige

med KRIK er at det kun koster 100kr for et helt års medlemskap, og at det ikke er obligatorisk å være der hver onsdag når du har betalt. Du skjønner, når noe ikke er obligatorisk så er det mye lettere å føle at det er noe du gjør fordi du ønsker det, ikke fordi du har betalt mye penger og må gå hver der hver dag for at pengene skal være verdt det. Nei tvert imot, jeg ønsker hver uke å komme på KRIK. Det er en deilig følelse å få være med venner å gjøre noe fysisk. Lederende som er på KRIK er også veldig kule, de skjønner hva ungdommene ønsker og hva de synes er gøy. Det som også er gøy er at lederende er med på all sport som

blir spilt og at de ikke er redde for å vise litt konkurranseinstinkt.

Klubben

Så er det ungdomsklubben eller «Klubben» som vi kaller det. Klubben er helt gratis og finner sted på sjømannskirka. Klubben varer fra kl 20-22 på fredagskvelder og noen ganger lengre. På klubben er det masse leker og spill. Klubben er beregnet på samme aldersgruppe som Krik, som er elevene på ungdomstrinnet. De aller fleste elevene på ungdomstrinnet er sammen her hver fredag. På klubben har vi musikk, tennisbord, godteri og brus, kortstokker, brettspill og siste men ikke minst gratis internett. Selv om internettet er gratis så finner du ikke mange som sitter limt på telefonen. Lederne finner nemlig på masse gøy å gjøre hele tiden og alle er inkludert. Jeg synes det er bra at sjømannskirka holder disse arrangementene for ungdommen. Jeg mener at dette holder oss ungdommer opptatt med noe gøy, og samtidig holder oss borte fra lett tilgjengelig dop og alkohol. Jeg mener at sjømannskirka har bygget et godt og sterkt miljø for ung-

dommene som gjør det lettere for oss å ta de riktige valgene. Jeg tror nemlig det at mange tror det ikke kan være noe gøy uten alkohol til stede, men der mener jeg sjømannskirka og klubben motbeviser disse tankene.

Konfirmasjon i Syden

Å konfirmere seg i Syden har vært en fantastisk opplevelse, og noe jeg aldri vil glemme. Konfirmantundervisningen på mandagene har alltid vært noe å glede seg til og det er litt trist å ikke ha disse møtene å se frem til lenger. Vi pleide alltid å starte hvert møte med å spise vaffer, så pleide vi å diskutere bibelske spørsmål eller spørsmål om ting som skjer i verden. Vi har også gjort så mye gøy som jeg aldri hadde trodd jeg ville oppleve. Noen av disse tingene har vært å besøke et munkeloster i fjellene på øya, møtt svenske konfirmanter som har seilt med båten Elida fra Sverige til Gran Canaria, og ikke minst Londonturen.

Londonturen er noe av det gøyeste jeg har vært med på, dette var liksom konfirmantturen eller konfirmantleiren vår. Vi

Konfirmanten sammen med bestefar.

reiste med fly til England hvor vi møtte andre norske konfirmanter fra sjømannskirkene i Europa. Det var en kjempemorsom opplevelse å få nye venner fra andre land. Vi bodde på sjømannskirka i London og hadde aktiviteter både sammen med som stor gruppe og alene bare oss fra GC. Vi fikk blant annet sett Buckingham Palace, tatt en runde i London Eye og shoppet litt.

Hva jeg synes om den norske sjømannskirka på Gran Canaria?

Fantastisk. Alle på sjømannskirka her bryr seg virkelig om deg. De er alltid der hvis du trenger å snakke med - eller om du bare vil ha det moro. De er også en enorm faktor for at alle ungdommene har noe til å se frem til i uka. Her blir alle inkludert og tatt med. Jeg mener at uten sjømannskirka og deres ansatte på Gran Canaria så ville ikke miljøet vært det samme. Jeg vil gjerne takke de ansatte på kirka for et fint år på Gran Canaria og jeg gleder meg allerede til neste år.

Jeg tror Vår Herre har fulgt meg på veien

Av Merete Breimoen

Treklang møter presten og misjonæren med doktorgrad i kirkehistorie: Sigmund Edland en varm dag i mai. Vi blir fort enige om å tømme en kaffe sammen, for der er mye å prate om!

Sigmund er opprinnelig fra Ålgård og kona Ingeborg fra Jørpeland. Sammen har de tre barn: Kristin, Torstein og Grete.

Sigmund: Vi møtte hverandre første gang på folkehøyskole. Vi har begge bakgrunn fra bedehuset med misjon som en del av bedehus-hverdagen. Og da vi 6 år senere møttes igjen i Stavanger, mens jeg gikk på Misjonsskolen, hadde begge et misjonskall med seg.

I 1973 reiste vi til Madagaskar for NMS, hvor jeg ble ansatt som Distriktsstyrer (tilsvarer proste-funksjonen) med tilsyn av 90 kirker.

De neste to periodene jobbet jeg på presteskolen som hovedlærer i kirkehistorie. Det var en meget spesiell oppgave, for det fantes ingen bøker om den gassisk-lutherske kirkehistorien – og da måtte jeg jo lage en bok om dette! Vi reiste hjem i 1986. Da vi var ute igjen fra 2000-2002, og var det tydelig at interessen for egen historie var økende.

Idet vi prater om disse ting, humrer Sigmund over sin egen rolle.

Sigmund: Jeg gikk inn i rollen som en overgangsfigur for så å fase ut. Gasserne

Sigmund Edland er nytt medlem i redaksjonen i Treklang.

ble snart utdannet og var klar til å overta arbeidet selv – det ble litt slik: «Siste mann lukker og slukker!» Og det er jo slik det helst skal gå i et misjonsarbeid. De lokale er de beste til å drive misjon!

Treklang: Hvilke misjonsutfordringer har du sett med tanke på årene, som har gått, siden dere var i Madagaskar?

Sigmund: 1970 var det bare 10 år etter kolonitiden. Mye var i endring, men utfordringen har hele tiden vært fattigdom og turbulens. For kirken har det vært viktig å få utdannet tilstrekkelig

med prester.

Vi har sett de siste to årtier, hvordan dette med å få utdannet riktig mange lokale prester har gitt kirken en ny giv! Det har vært en fantastisk kirkevekst – tross fattigdom og politisk turbulens. Det bygges nye kirker, mens andre kirkebygg utvides, og gasserne selv driver misjon i sitt land som aldri før. De er godt utdannet til det!

Ingeborg og Sigmund vendte hjem til Norge i 1986 – men hva skulle de nå finne på?

Sigmund: Jeg så en annonse i Vårt Land at NMS søkte misjonssekretær til Skolelaget i Stavanger. Jeg tenkte: «Sigmund, du er for gammel!» og så brukte jeg avisen til å fyre opp i peisen! Senere så jeg annonsen på nytt, og etter litt hjertekontakt med Vår Herre, sa jeg: Jeg søker ikke, men skulle jeg likevel få den jobben, skal jeg gjøre det beste jeg kan! Og så ble jeg ansatt...

Vi hadde flyttet mye på grunn av min jobb, og da tiden var inne for å slutte i Skolelaget, sa barna, at nå ville de ikke flytte mer – nå var det nok! Da ble det en vikarprestestilling i Sør-Rogaland de neste årene. Senere ble jeg kapellan i Sandnes-Lura Menigheter.

Min siste stilling var som sokneprest i Finnøy. Her var vi frem til 2007, og etterpå gikk jeg av med pensjon. I denne perioden fikk vi reise til Madagaskar med permisjon, for en jobb av to års varighet.

Det er tydelig at Sigmund har et langt liv som forkynner og lærer å se tilbake på. Han forteller om sterke og rørende møter med soknebarn og menesker fra ulike kulturer, ungdommer og eldre.

Det kommer tydelig frem i samtalen at Vår Herre har blitt tatt med på råd, når store avgjørelser skulle tas. Likevel lurer jeg på om ikke Sigmund etter et langt liv som prest gjemmer på noe i hjertet, som ble helt spesielt? Og da kommer det to ting frem: misjonskallet og noe om veivalg.

Sigmund: Nylig leste jeg noe i Vårt Land om dette med å høre stemmer i hodet. Selv har jeg aldri hatt stemmer i hodet – kun en eneste gang, og det var

mitt misjonskall: Da var det en stemme som sa: **DU SKAL GÅ!**

En annen spesiell opplevelse var overgangen mellom 1. og 2. periode på Madagaskar. Etter fire år som Distrikts-sjef opplevde jeg et kall til presteskolen. Men jeg opplevde det som et umulig kall, for misjonærstillingene ved skolen var besatt. Etter to år begynte ting plutselig å røre på seg på Presteskolen, og jeg var klar over at det kunne få noe med meg å gjøre. Etter noen spennende uker ble jeg tilsatt, for Vår Herre hadde åpnet dørene.

Sigmund forteller videre at helsa har gitt ham store utfordringer de siste årene. Under et sykehusopphold for ca. to år siden var han tre ganger nær døden.

Sigmund: Jeg trodde at når jeg visste døden kom nær, ville det bli et litt sånt religiøst stress. Men jeg orket ikke å lese eller be mye. I stedet opplevde jeg bare en stor trygghet med tanken på at ALT ligger i Herrens hender, best beskrevet som en hvile. Og det gjør så godt å vite! Om jeg lever eller dør, hører jeg Herren til, skriver Paulus

Vi flyttet til Askveien i Kvinesdal i fjor, ikke minst for å komme nærmere de barnebarna våre som bor her i bygda. Og det er vi svært glade for, for her har vi fått det godt.

Sigmund har meldt seg på banen som en del av Treklangs redaksjon, så vi vil få glede av hans gode skriverier i tiden som kommer – foreløpig stor takk for en hjertelig samtale om liv, tjeneste og hjertekontakt med Vår Herre!

Sommerstevne i Sarons Dal

Gjennom over 50 år har folk fra hele Skandinavia strømmet til sommerstevnet i Sarons Dal. Som-

merens stevne, som blir i tiden 14.-22. juli, innebærer likevel en ny epoke: Nå er både hallen og menighetslokalene til Kirken i Dalen rustet opp for en ny tid.

Det er all grunn for folk i Kvinesdal til å ta turen opp til sommerens samlinger i Sarons Dal.

Et rikholdig program venter: Hver kveld er det kveldsmøte kl. 19.00 og barnemøte kl. 19.30. Flere kvelder er det egne samlinger for ungdommer og tweens. Lørdag 14.juli vil Lisa Børud ha konsert, mens søndag 22.juli blir en solidaritetsdag sammen med Dina-stiftelsen. Her vil Dina selv komme på besøk og fortelle fra sitt liv og hvordan hun ser på fremtiden. Det er et omfattende barne- og ungdomsprogram på ulike planeter. Her må en melde seg på i forkant. Mer opplysninger om stevnet finnes på troensbevis.no

Felleskirkelig gudstjeneste

Avslutningsdagen for sommerstevnet, søndag 22.juli, blir det felleskirkelig nattverd-gudstjeneste i Sarons Dal-hallen kl. 11.00. Denne ledes av spr. Skiftun. Taler blir Egil Svartdal, og flere prester og pastorer deltar ved nattverd-utdeling.

Alle er velkomne både til gudstjenester og andre samlinger i Sarons Dal.

Vis gjestfrihet

Jesus var en flyktning. Han er fremmed, sulten, tørst og på flukt. I vår tid. I vår verden.

Mens vi i Norge nylig har feiret påske og nyter vårsola, utspiller det seg grusomme scener i Syria.

12 000 barn er døde i krigen. 22 millioner barn er på flukt fra krig og konflikt rundt om i verden. De er fra Syria, Jemen, Sør-Sudan, DR Kongo, Afghanistan og mange andre steder. 65 millioner er på flukt i vår verden i dag. Det er det høyeste tallet siden andre verdenskrig. Mennesker flykter fra krig, forfølgelse, fattigdom og klimakatastrofer.

Europa lammes av økende fremmedfrykt. Gjerder settes opp. De fleste kommer seg ikke videre. Redde og slitne drives de fra skanse til skanse. Flyktningkrisen er ikke i Norge. Vi tok imot ca. 3000 kvoteflyktninger i fjor. Flyktningene kommer til Hellas, Italia, Libanon, Uganda og andre naboland til de konfliktfylte områdene.

Mange menigheter i Europa og i Norge har de siste årene vist nestekjærlighet og skapt trygge møteplasser for mennesker på flukt. Vår tro og vårt liv er blitt utfordret og beriket gjennom disse møtene. Mange har tatt opp kampen for flyktningenes rettigheter, som Kirkens Nødhjelp som bidrar med livsviktig arbeid i Syria, Sør-Sudan og flere andre land. Gjennom Det lutheriske verdensforbund støtter kirken årlig

nær 3 millioner flyktninger. Vi er del av verden og vi må ta vår del av ansvaret for mennesker som lider, selv om det kan koste. Kirken er en håpsbevegelse. Den skal være en protestbevegelse mot urett. Det er mange som er redde, men den oppstandne Jesus sa til sine disipler: Frykt ikke! Fatt mot!

I en verden der mange lider er ikke svaret å distansere seg fra lidelsene og bygge murer. Kirken kan ikke leve med det!

Derfor sier vi til folk og menigheter: Vis gjestfrihet! Vær håpets stemme og hender!

Vis mot og engasjement, i lokalsamfunnet og i samfunnsdebatten!

Kjære statsminister:

Vær modig! Vis gjestfrihet i ord og handling. Sørg for en anstendig flykt-

ning- og asylopolitikk.

Det dere gjør mot en av disse mine minste gjør dere mot meg, sa Jesus til oss.

Fakta om Kirkemøtet

Kirkemøtet er det høyeste organet i Den norske kirke. Vanligvis samles de en gang i året til drøftinger der visjoner og strategier vedtas. Ved årets kirkemøte i Trondheim 11.-16. april ble store vedtak fattet. I tillegg ble det vedtatt en uttalelse i forhold til den flyktningkrisen som verden opplever. Treklang vil dele den med folket i Kvinesdal.

Vår nye diakon

Frank Arne Hammerø ble 9.mai tilsatt som ny diakon i Kvinesdal, Feda og Fjotland. Han overtar stillingen etter Lene Lovise Holgersen. Han begynner i stillingen i august. I neste nummer av Treklang vil vi komme tilbake med en større presentasjon av ham.

Frank er fra en liten plass langs kysten av Helgeland. Han er 32 år, gift med Ingeborg og har en sønn på snart 6 år, og to jenter på 3 år. Han er bosatt i kubyen, Lyngdal, og har jobbet i Lyngdal menighet som menighetspedagog siden 2015. Frank har en allsidig bakgrunn til denne

jobben: Tidligere har han jobbet med alt fra musikkundervisning til IKT og forkyn-nelse.

Frank har en bachelor i Ungdom, Kultur og Trosopplæring fra Menighetsfakultetet, og håper å få studere mer pedagogikk og diakoni fremover. Han trives i godt selskap og med gode folk rundt seg. På fritiden spiller han bassgitar, leker med ungene og liker å være sammen med familie og venner. Dette lover godt!

Vi gleder oss over å få Frank Arne Hammerø som ny medarbeider i menighetene våre, og håper han får mange gode år hos oss.

Aksjonsdag for Kirkens Nødhjelp

Under årets fasteaksjon stilte Kvinesdal Menighetsråd stilte opp med gratis vafler til alle som passerte torget i sentrum.

Tidligere år har konfirmantene deltatt ved en husstands-innsamling til inntekt for verdens fattigste. Siden de i år har hatt et eget konfirmantprosjekt i Estland ble det ikke gjort en slik innsamling dette året. I stedet inviterte Menighetsrådet til temakveld på Menighetssenteret om verdens nød. Uken etter var det punktaksjon på Neset med presentasjon av det arbeidet som Kirkens Nødhjelp driver. Hvert år går offeret ved gudstjenesten på julaften til verdens fattigste.

Kvinesdal Menighetsråd har vedtatt at det 2018 blir ny innsamling til dette arbeidet ved husstandsinnsamling dør-til-

dør. Dette trengs i en verden der nøden er større enn noen gang tidligere.

Gudstjenesten - en arbeidstime

Av Leiv Gunnar Skiftun

«I dag fikk jeg ingenting utav gudstjenesten!» knurret hun på vei hjem fra kirken. Mannen hennes spurte tilbake: «Hva hadde du så å gi?» Svaret kom kontant: «Jeg går ikke i kirken for å gi! Jeg går der for å få!»

Kanskje uttrykte hun det som mange tenker: «Til gudstjeneste går jeg kun for å ta imot. For at andre skal berike meg og min tro. Er prekenen dårlig eller presten uopplagt, så kunne jeg like gjerne holdt meg hjemme.» Noe som mange også gjør.

En gudstjeneste kan bli en ego-tripp hvor kirkefolket bare er opptatt av å konsumere det andre har ordnet i stand. Prest og andre kirkelig ansatte skal vær så god servere meg flott tilordnet åndelig mat: Prekenen skal være spirituell, tekstleseren bør les like godt som den mest erfarne skuespiller – og sanginnslag bør være i verdensklasse. Organisten må ikke spille for fort eller for sent eller for sterkt, og i et stemmeleie som passer nettopp meg! Med slike holdninger plasserer de seg selv utenfor gudstjenestens indre liv. De betrakter det som skjer, uten egentlig å involvere seg. De ser ikke at **i en gudstjeneste finnes det ikke tilskuere. Det finnes bare deltakere.**

Vi som arbeider i kirka har som plikt å gjøre vårt aller beste. Det er sannelig ikke mange prester som sluntrer unna forberedelsene til søndagens guds-

tjeneste! Kirkemusikerne øver flittig. Salmer og liturgi klargjøres til visning på power-point. **En god gudstjeneste forutsetter imidlertid at folket lar seg involvere i det som skjer.** Gudstjenesten er ikke en time til bare å konsumere, men også til å gi og dele. Dette er felles for ansatte og menighet. Søndag formiddag er en arbeidstime i forhold til ditt eget åndelige liv. Og: Det er en arbeidstime når det gjelder å dele evangeliet videre.

Vær med på sangen.

Jeg ser ofte at gode sangere sitter med munnen lukket mens kjente sanger blir sunget. Jeg vet ikke hvorfor de ikke synger med, men iakttar at de stjeler livsglede fra de andre som er i kirka. Hva ville det bety for opplevelsen av en gudstjeneste at sangen «løfter taket»? Den som sitter med lukket munn under menighetssangen fratar andre en god opplevelse når vi kommer sammen.

Vær med på trosbekjennelsen.

Mange er opptatt av å evangelisere. De er bærere av en ekte Kristusbrann, og kan mange ganger kjenne på dårlig samvittighet over å ikke strekke til med sitt vitnesbyrd. Så kommer de til gudstjeneste. Der utfordres de til en felles bekjennelse av sine synder sammen med resten av menigheten. Men: Ikke et ord høres. Siden de sitter så stille må en vel tro at de ikke har en eneste synd å bekjenne?

Litt senere sier presten: «La oss bekjenne vår hellige tro.» Da skammer de seg slik over evangeliet at ikke engang de som sitter nærmest på kirkebenken hører noe. Jeg undres: Hvordan skal den som ikke våger å bekjenne evangeliet høyt i kirken kunne våge å drive gateevangelisering.... **Begynn med å bli en aktiv deltaker i menighetens felles bekjennelse.** Ikke med skamfull mumling,

men ved høylydt å bekjenne den Herre som du er stolt av å tilhøre.

Bruk tiden til å be.

Mange ganger kan det komme noen til kirka som er der sjelden. De har problemer med å reise og sette seg til riktig tid. Den som da smiler – den synder! I stedet kan du be. Bruker du tiden godt kan du i løpet av en gudstjeneste både be for presten, dåpsfolka, den du sitter ved siden av – og ikke minst de som du er ekstra glad over å se i kirka denne dagen. Da får du lite tid til å kjede deg!

Hvor setter du deg i kirken?

Når Ola og Kari Nordmann kommer til kirken, ser de ofte etter en benk der ingen sitter fra før. Så kan de sitte alene og tenke: Hvorfor er det så lite fellesskap i menigheten vår? Andre ser etter sine beste kirkevenner og setter seg hos dem. Kanskje skulle vi noen ganger gjøre det omvendt: Se etter noen som er i kirken for første gang. Eller som vi vet trenger noen å snakke med. Eller som vi selv ønsker å bli bedre kjent med. En god vane kan være å håndhilse på folk i kirken og si hverandre noen ord. Alle trenger vi

På en glad fest synger vi sammen.
Derfor synger vi til Gud.
Vi kan synte slik :

VI LOVER DEG
VI PRISER DEG
VI TILBER DEG
VI OPPHØYER DEG
AMEN

fellesskap – og det innebærer både å gi og å få.

Når gudstjenesten er slutt...

Etter gudstjenesten kommer vi ut på kirketrappa. Da skynder vi oss og finner våre beste venner for å avtale ettermiddagens kaffeslabberas sammen med dem. På kirkekaffen kan det samme skje: Vi oppsøker dem vi kjenner best. Er det slik det skal være? **Hvis gudstjenesten er en egotripp**, så er det slik. Men hvis en gudstjeneste er en samling til Guds ære, så blir det annerledes. Da søker vi fellesskap til egen oppbyggelse – samtidig som vi spør: Hva vil du Gud bruke meg til i dag? Ingen menighet kan vokse

uten at kirkefolket er villige til å bruke tid sammen med de som de ikke kjenner særlig godt fra før. **Søndagen er Herrens dag!** Blikket skal ikke stanse ved vårt eget, der vi bare spør: Hva kan dette gi meg. Vi skal samtidig spørre: Hva har jeg å gi til de andre?

Gudstjenesten er en arbeidstid.

Når vi er på vei hjem fra en gudstjeneste skal vi stille oss selv to spørsmål: **Hva fikk jeg? Og: Hva gav jeg?** Begge spørsmålene er like viktige. Noen ganger vil du da si: «I dag fikk jeg lite!» Likevel kan du gå glad hjem, fordi du fikk dele av fellesskap og glede med andre. Du satt ikke bare og ventet at andre skulle gi deg noe. Du var en medarbeider i Herrens vingård, og arbeidet il din Herres ære.

En gudstjeneste er en arbeidstid der prest og organist ikke skal være solospillere. Vi skal være med i menighetens store felles-orkester. Det er som fellesskap at vi i gudstjenesten tilber vår Gud – samtidig som vi gir andre mennesker et vitnesbyrd om hvem vi tror på. Da utfyller og oppmuntrer vi hverandre.

Oppfordring til dette finner vi også i Bibelen. Hebreerbrevet sier: «La oss ikke holde oss borte når vår menighet samles, slik som noen pleier å gjøre. La oss heller oppmuntre hverandre, så mye mer som dere ser at dagen nærmer seg.»

Illustrasjoner fra boka «Fest i Guds hus.» Triangelforlaget

Pioneren Jakob Jerstad frå Austerdalen - og etterkomarane hans på Madagaskar

av Sigmund Edland

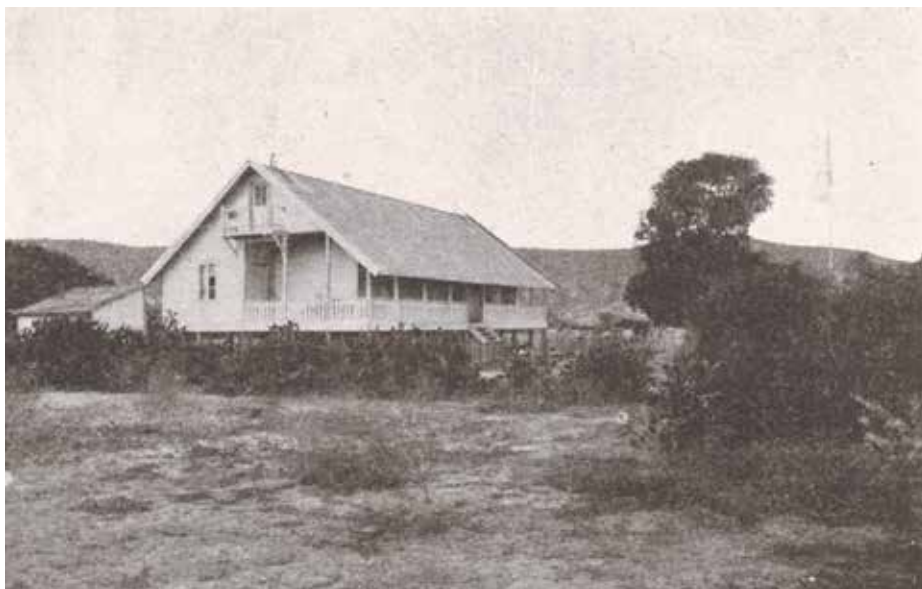
Jakob Jerstad var ein av 20 ungdomar frå Jerstad som reiste i samla flokk til Amerika i 1890.

Han var den femte av dei 12 barna til Bernt Elias Berntsen og Ingeborg Svendsdatter Jerstad. Jakob hadde eit tydeleg mål med Amerika-reisa, og begynte straks på presteutdanning ved Augsburg Seminary. Denne presteskulen hadde sendt ut dei to første norskamerikanske misjonærane i 1888 og 1890. Då studietida var ferdig i 1898, blei Jakob ordinert og sendt til arbeidsfeltet på Sørvest-Madagaskar. Før han reiste, gifta han seg med Hannah A. Loney.

Til Madagaskar

Misjonsstasjon Manasoa på sørvestkysten blei grunnlagt av Erik Hansen Tou og kona Elisabeth i 1890. Den låg langt oppe i elvedalen ved storelva Onilahy, som renn ut sør for byen Tulear. Pionerane måtte arbeida åleine der i 7 år før dei fekk ferie i 1897, då nye misjonærar begynte å koma ut. Fleire prestar, diakonisser og ein dokter kom dit dei neste åra. Jacob og Hannah Jerstad kom fram i 1898.

Dessverre begynte sjukdom å krevja liv i misjonærflokken. Dei neste 15 åra døde meir enn ti vaksne og barn av malaria og andre tropesjukdommar, så stasjonen i Manasoa blei den dødeligaste arbeidsplassen på det sørlige Madagaskar. Ein visste ikkje då, at det var

Bildetekst: Stasjonshuset i St. Augustin er eit av husa som blei sendt frå Norge til misjonærar på Madagaskar, med misjonsskipa Ebenezer og Paulus. Jakob Jerstad budde her i 1909-1910. Elles måtte dei innom her kvar gong dei hadde ærend til "sivilisasjonen".

myggen som overførte malariafeberen, og at ein måtte beskytta seg mot den. Stasjonen låg tett ved landsbyen og var omgitt av rismarker. Desse var klekkeplass for svermer av mygg. Derimot var ein klar over at dårlege hus kunne vera grunn til sjukdom og død. Både kyrkjer, skular og misjonærhus blei bygd av lokale materialer. Over eit enkelt reisverk var det tak og vegger av siv eller strå. Desse husa var både usunne og svært brannfarlege.

Etter språkstudie i Manasoa flytta Jakob og Hannah Jerstad **til byen Vohimary i mai 1899, for å byggja**

misjonærhus der. Det hadde vore kyrkje der i fleire år. Dei heldt innviingsfest for huset sitt etter gudstenesta den 3. des. 1899. Men det var nokon i byen som ikkje lika å få misjonærar dit. Midt under middagen slo plutseleg flammer inn gjennom grasveggene. Alle kom seg ut, men familien mista alt dei åtte. Ein nykomen misjonær, blei sett til å byggja opp stasjonen igjen.

Nye utfordringar

Familien Jerstad hadde fått nye utfordringar, for folk frå Mahafaly-stammen, sør for den store elva, hadde

snudd radikalt om, og bedt om å få misjonærar til sitt land. Mahafaliane hadde vore rasande motstandarar mot at misjonærar skulle få slå seg ned på nordsida av elva. Dei hadde trua med å drepa kvar einaste utlending som viste seg i området. Då Frankrike okkuperte Madagaskar i 1894, endra ting seg. Mahafaliane såg at folket nord for elva hadde hatt fordelar av å ha utlendingane buande hos seg, gjennom skulegang og andre ting. Derfor kom det ein delegasjon for å be om hjelp. Sjølv om mykje var forandra frå dei tidlegare lovause tilstandane sør for elva, var forholda ennå primitive. Dei bestemte seg for å byggja ein misjonsstasjon i ein landsby som låg høgt på ein knaus. Den 7. mai 1901 flytta familien ned til den nye stasjonen. Jakob meinte seinare at det hadde vore sunnare for dei å bu i Mahafali-landet enn nord for elva. At dei fekk barna Elenora, Alf, Hannah og Constance og ikkje hadde noko dødsfall i familien i denne perioden, tyder på at han hadde rett. Uheldigvis brant huset deira ned på nytt 18. oktober 1903. Men Kvindølen var seig, Alt i februar 1904 hadde han fått ferdig eit midlertidig hus.

Siste etappe

I 1907 reiste Jakob og Hannah Jerstad heim til Amerika på ferie. Dei reiste ut igjen i 1909. Sjukdom og dødsfall hadde då tynna kraftig ut i misjonærflokken på feltet. Først styrde Jakob stasjonen i St. Augustin ved kysten eit år. Så flytta han til Manasoa og skulle styra resten av feltet mens tillitsmannen dr. Dyrnes og kona skulle til Amerika på ferie. Han fekk dessverre ikkje styra så lenge, for etter

bare eitt år blei han alvorleg sjuk. Det var ikkje malaria han leid av denne gongen, men dysenteri. Etter nokre få dagar døde han, 29. eller 30. mai 1911. Han fekk si grav på den vesle kyrkjegarden i Manasoa, ved sida av så mange kollegar og misjonærbarn. Hannah Jerstad sa opp stillinga som misjonær, og tok barna med seg heim til Amerika. Ho døde der i 1943.

Ein ny start ved dottera

Så var det vel slutt på Madagaskar-engasjementet for kvindølen Jakob Jerstad og hans etterkomarar? Nei, ikkje heilt. Dei tre eldste barna fekk seg vanlege yrke i USA. Alf Jerstad fekk forresten ein son som blei **berømt som fjellklatrar** der borte. Han heitte Luther Jerstad, og var ein av fire klatrarar som i 1962 vart dei første amerikanarane som nådde toppen av Mont Everest. Luther Jerstad omkom seinare i Himalaya på ein ny ekspedisjon, saman med eit barnebarn. Ein skule i Amerika skal vera oppkalla etter han.

Det vart den yngste jenta, Constance eller Connie som ho oftast blei kalla, som kom til å fornya familiekontakten med Madagaskar. I 1926 reiste ho til Frankrike på språkstudie saman med mannen, Caleb Quanbeck. Han var også førstegenerasjons norskamerikaner, for far hans var komen til USA frå husmannsplassen Kvannbekk i Telemark. **Connie og Caleb kom i 1928 til Madagaskar, der dei skulle arbeida saman i 50 år – til 1978.** Dei fekk mange og lange arbeidsperioder på Madagaskar.

Connie og Caleb fekk to barn. Den eldste var ei jente, den andre ein gut

som dei kalla Stanley (eller Stan). Han blei født ca 1936. Då tida for skulegang kom, blei storesøster sendt til Fort Dauphin på andre sida av øya. Der hadde det andre amerikanske misjonsselskapet ein amerikansk barneskule med internat. Stanley blei sendt saman med storesøstera då han var gamal nok. Men då dei hadde vore der nokre få månader, blei søstera alvorleg sjuk og døde. Dette var i dei kaotiske første krigsåra. Kva som var årsaka, veit eg ikkje, men det blir fortalt at det gjekk mest tre månader før foreldra kom seg av stad til Fort Dauphin og fekk gje trøst og hjelp til smågutten. Stan Quanbeck fullførte skuletilbudet i Fort Dauphin, og fortsette med ei legeutdanninga i USA .

Familien Quanbeck

Vi møtte familien Quanbeck då vi kom på ferie til Fort Dauphin i 1979. Caleb Quanbeck var ein staseleg gamal mann på bortimot 80 år. Gassarane kalla han Bestefar Quanbeck. Han snakka godt, litt gamaldags norsk, sjølv om han var født i USA og hadde levt mesteparten av livet på Madagaskar. Det siste året hadde han vore enkemann, for Connie Quanbeck døde i 1978. Men Caleb Quanbeck sto på post 2-3 år til, og reiste først heim då han var over 80 år. Han hadde barnebarn rundt seg i Fort Dauphin, sidan dei fire barna til dr. Stanley og Kathie Quanbeck gjekk på misjonen sin skule der.

På slutten av 1960-talet bygde amerikansk misjon eit stort hospital for Sørvestsynoden. Sjukehuset blei bygt i Edjeda og Stanley Quanbeck var ein av legane som blei rekruttert til arbei-

Bildetekst: Brudebilete av misjonærparet Hannah og Jakob Jerstad

Dr Quanbeck hadde mange gode kontakter i inn- og utland. Ein viktig kontakt var med ein organisasjon i Nederland, som sende medisiner til misjonssjukehus over heile verda. Då Madagaskar sa opp valuta-avtalen med Frankrike i 1972, sleit landet med alt ein trong importera. Ein mangla det meste, og medisiner var ikkje noko unntak. Den vesle sjukestova på presteskulen var tidvis betre utstyrt med medisiner enn det store sjukehuset i byen, takka vere SALFA og dr. Quanbeck. Men han ville ikkje sitja på hovedkontoret i Antananarivo heile tida. I staden reiste han og kona Kathie mykje rundt og besøkte dei forskjellige helseinstitusjonane i distrikta. Mange vegar er vanskelege jordvegar, men dokteren kom fram til dei fleste sjukestovene for å gi råd og hjelp til arbeidet.

Lang tenestetid

Stanley og Kathie sto i tenesta like til 2003, før dei reiste heim for godt. **Då hadde Jakob Jerstad og hans barn og barnebarn vore i teneste på Madagaskar i 105 år (1898-2003)** bortsett frå åra 1911 til 1928. Tre generasjonar – og vel hundre år – det er ein utruleg innsats, som du skal leita lenge for å finna maken til. Vi utfordra Stan Quanbeck til å besøka Kvinesdal for å sjå kor bestefaren kom frå, og treffa slektningar her. Han svara at det hadde han lyst til. Men først måtte han gjera ferdig jobben, skreiv han. Han jobba full tid på eit Veteransjukehus i Minnesota. Men 31.12.2017 skulle han pensjonera seg. Då var han 81 år, så kanskje ein tur til Norge kunne bli aktuelt?

det der. Snart hadde han avansert til direktør for hospitalet. I 1979 hadde helsearbeidet i den lutherske kyrkja vakse kraftig, og ein valde å laga eit eige helsedepartement i kyrkja. Organisasjonen fekk navnet (forkorta til) SALFA. Til direktør for SALFA var dr. Quanbeck

eit sjølvstøtt valg. Under hans ledelse opplevde helsearbeidet i kyrkja ein stor ekspansjon det neste tiåret. SALFA-organisasjonen kom til å omfatta mykje pengar, og til slutt flytta heile hovedkontoret til kyrkja inn i kontorbygget til SALFA i Antananarivo.

Skipskokken som gjorde Kvindøl av seg!

Tekst og foto: Merete Breimoen.

Treklang treffer Abdulrazzak Obeid – bare kalt Abdul – på Feda kirkegård, der han er i full aktivitet, side om side med Djoerd van Kammen. Abdul (30) er skipskokk og servitør fra Syria. Han flyktet til Norge høsten 2015, fikk opphold og ankom etter hvert Kvinesdal, der han stortrives.

Abdul: Kvinesdal er en meget fin plass å være. Bygda er på samme størrelse som den plassen jeg kommer fra. Her kan jeg gjøre mye av det samme jeg gjorde tidligere, for eksempel å dra på fisketur!

Treklang: Hvordan ble du tatt imot i Kvinesdal?

Abdul: Det har vært veldig bra og jeg trives svært godt! Det gikk veldig fort å komme i kontakt med Voksenopplæringen. Nå har jeg vært heldig å få praksis her på kirkegården tre dager i uken frem til august, der jeg jobber sammen med Djoerd. De to andre dagene går jeg på skolen.

Det er noen som har betydd veldig mye

Bilde t.v.: Abdul og Djoerd under graving ved Feda kirkegård

om min bror og far lever, om de er i fengsel eller hva som skjer med dem. Det er veldig hardt. Jeg ser ikke nyheter, for det gjør meg veldig stresset. Jeg vil helst bare jobbe og tenke på positive ting. Når jeg da kan jobbe sammen med Djoerd, gleder jeg meg til hver dag jeg skal på jobb!

Treklang: Er det noe i det norske arbeidsliv som du så langt har reagert på?

Abdul: Jeg er veldig forundret over dette med fridager – det er jeg slettes ikke vant med. I Syria jobbet jeg på alle tidspunkter. Det er også

stort å oppleve 17. mai – det er veldig flott men helt fremmed for meg å feire en nasjonaldag! Og dette med å få en lønsslipp forstår jeg meg ikke på!

Abdul smiler når han forteller om sin «nye verden». Jeg tenker at denne mannen nok er et stort forbilde for mange som ønsker å komme til rette og få et nytt liv her i Norge.

Treklang ønsker ham alt det beste og takker for en hyggelig prat på godt norsk!

for at jeg trives så godt, og hvis det er lov å nevne navn vil jeg takke Lotte og Steven Træland, Raymond Olsen og Djoerd – de betyr noe helt spesielt for meg! Djoerd tilføyer at gleden over vennskapet er helt gjensidig og at det går begge veier!

Treklang: Klarer du å holde kontakten med familien i Syria?

Abdul: Ja, litt. Jeg har kontakt med min mor og tre søstre, men ingen av oss vet

Bilde t.v.: To gode kolleger: Abdulrazzak Obeid og Djoerd van Kammen

Konfirmant 2019

Vi nærmer oss slutten på dette konfirmantåret. Det som gjenstår er sommerleiren i Bø, i regi av KRIK, samtalegudstjeneste i slutten av august, og så den høytidelige konfirmasjonen i september.

Neste konfirmantkull starter opp i slutten av september. Informasjonsbrosjyrer om dette er sendt ut til alle som er medlemmer/tilhørige i Dnk på dette årskullet. Om man ikke har mottatt denne, kan den også lastes ned fra www.kvinesdal.kirken.no, under fanen «kirkelige handlinger» og undermeny «konfirmant».

Viktige ting å merke seg:

FRIST FOR PÅMELDING TIL KONFIRMASJON 2019:

15. august 2018

All påmelding skjer elektronisk. Gå inn på www.kvinesdal.kirken.no og fyll ut skjema for innskrivning under fanen «kirkelige handlinger» og undermeny «konfirmant».

INFORMASJONSMØTER FOR FORELDRE/FORESATTE:

Fjotland: Torsdag 23. august kl 18:30 i Kyrkjestova

Kvinesdal: Tirsdag 4. september kl 18:00 i Menighetssenteret

Feda: Tirsdag 4. september kl 20:00 på Huset.

KICK-OFF:

Fellessamling for konfirmanter i alle tre sokn tirsdag 25. september kl 19:00 i Kvinesdal Menighetssenter

KONFIRMANTLEIR:

KRIK KonfAction Sommerleir
21.-25. juni 2019

KONFIRMASJONSDATOER 2019

Kvinesdal kirke:

Søndag 1. september

Lørdag 7. september

Søndag 8. september

Feda kirke:

Søndag 8. september

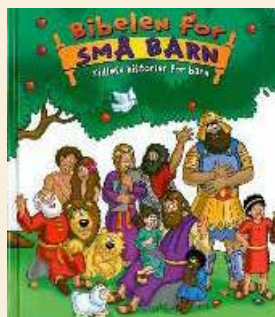
Fjotland kyrkje:

Søndag 15. september

Fireårsbok til høsten

Hvert år inviteres alle fireåringene i bygda til en gudstjeneste med utdeling av «Min kirkebok». For tiden er denne en barnebibel med mange flotte bilder.

I løpet av sommeren vil alle barn født i 2014 få

brev med invitasjon til denne gudstjenesten.

Foreldre bør alt nå reservere dagen.

Kvinesdal kirke: 19. august

Fjotland kyrkje:

16. september

Feda kirke: 23. september

BANKEN
Kvinesdal Sparebank

Betale strømtypingen: 10 sekunder

Nyhet!
Ny og bedre mobilbank

**Mindre bank
- mer tid**

Betal regninger med mobilbanken og få mer tid til å leke med barna. Last ned vår nye mobilbank. Like trygt - bare enklere bank.

En alliansebank | eika.

**VELKOMMEN TIL
SPAREBANKEN SØR
I KVINESDAL!**

Nesgata 21
kvinesdal@sor.no
Telefon: 38109200

**SPAREBANKEN
SØR**

Vi støtter

menighetsbladet

TREKLANG

Tlf 38 32 00 00

Flekkefjord Sparebank

www.flekkefjordsparebank.no

Lister
begravelsesbyrå

*Vi er alltid tilgjengelige
når dere trenger vår hjelp*

Vakttelefon
489 55 200
Eilif Sandvand Galdal
91880109
Oddvard Galdal
95974136
www.listerbegravelse.no

Vår samarbeidspartner
Sørlands STEIN as
www.sorlandsstein.no
Gravmonunementer
nye steiner, omslippte,
navnetilføyelse, oppussing

**Treland
Begravelsesbyrå**

Vi ordner alt i
forbindelse
med gravferd

Ta kontakt om gravmonument.

Treland Begravelsesbyrå
4480 Kvinedal
Tlf 383 50 700/95050700

LANDES
BEGRAVELSESBYRÅ
FLEKKEFJORD

**INGEN EIER
ANDRES SORG**

VAKTTELEFON HELE DØGNET:
900 98 006

www.landes.no
Elvegaten 15 - 4400 Flekkefjord
f landesbegravelsesbyra

Tanker fra staburstrappa

Ei handfull godleik!?

Eg sit i avgangshallen på Værnes. Konfirmasjonsvitjinga i Namdalen er over, leigebilen er levert og eg har god tid til flyet går. Eg gler meg til å setje meg ned med ein kaffe, litt mat og ei flaske vatn.

I farten overvurderer eg min eigen evne til balanse-kunst, og kaffen skvalpar over mobil, iPad og store deler av bordet.

Brydd byrjar eg å minimalisere skaden. Då reiser ei

dame ved nabobordet seg og utan eit ord gjev ho meg eit smil og ein serviett!! På ein augneblink hadde ho gjeve meg verdigheten attende. Stunda ved kafébordet var redda.

Eg vart sitjande å tenkje: Dette var eit godt døme på kva ei handfull godleik er - praktisk og konkret, utan å gjere den du rekkjer det til, brydd. Ho kunne ha ledsaga servietten med ord som ville gjort meg enda meir ille ved, men det gjorde ho ikkje.

Eg fekk den hjelpa eg trong og det var det.

Hørde eg du sa: Ein bagatell!? Tja, kanskje det. For meg kjennest det godt. Eg vart påminna om kor viktig det er å vere til stades i kvardagen og sjå seg rundt. Neste gong er det kanskje min tur til

å dele!

God sommar til kvar og ein!

Helsing frå Åse

Kirkevergens hjørne

"Det er du som er kirkeverge, da er det du som har med kirkegården å gjøre", spør av og til folk meg. Det er helt rett, men mange tror nok at det er det jeg har ansvaret for - og bare det.

Jeg har arbeidet vel fem år som kirkeverge i Kvinesdal, før det var jeg over 13 år i Sirdal. Jeg føler meg privilegert som får arbeide med noe jeg opplever som meningsfullt.

Som kirkeverge er jeg daglig leder for Kvinesdal kirkelege fellesråd. Fellesrådet er et samordnings- og tilretteleggingsorgan for menighetene i den norske kirke i kommunen. Fellesrådet har hovedansvar

for drift og vedlikehold av kirkebygg og gravplasser, ansvar for kirkelig økonomi og regnskap og personalansvar for alle kirkeansatte - unntatt prestene.

Noen dager blir fylt opp med planlegging og tilretting for begravelser eller spørsmål om graver. Ellers kan det være planlegging av vedlikeholdstiltak i en av kirkene våre. Rekruttering og personalarbeid er en viktig oppgave. Derfor ble jeg lettet og glad da vi klarte å få ansatt ny diakon 9. mai: Frank Arne Hammerø.

Om en kirketjener er forhindret fra å møte ved

en gravferd, vigsel eller en gudstjeneste, må jeg sørge for vikar, eller må jeg stille opp selv.

For å løse de ulike oppgavene er det godt å ha to gode medarbeidere på kontoret som deler en full stilling.

Jeg er takknemlig for gode kolleger og samarbeidet med menighetsrådene og frivillige. Som kirkeverge er det viktig med et godt samspill med

menighetsrådene for å være med å tilrettelegge for et allsidig menighetsarbeid for barn, ungdom og voksne.

Målet er å få være med å gjøre Jesus kjent i Kvinesdal, Fedå og Fjotland.

Per Øistein Rogstad

Saniteten gir hjertestarter

Kvinesdal Sanitetsforening gjør en fantastisk flott innsats i bygda vår.

De stiller opp med pasientvogn på Kvinesdalheimen og Fjotlandheimen, gi juleblomster til alle over 80 år og hjelper til ved mange bygdetilstelninger.

De dekker også kostnadene ved overføring av samtlige gudstjenester fra Kvinesdal kirke.

Saniteten deltar hvert år ved en gudstjeneste. Ved årets gudstjeneste 13.mai fortalte leder Wenche Stokkeland at Saniteten har vedtatt å kjøpe inn hjertestarter til bruk ved kirke og menighetssenter.

Dette har det vært behov for flere ganger, og nå vil en være uavhengige av åpningstidene ved NICO der det alt er en hjertestarter.

Fjotlandsdagen

Søndag 24. juni er det igjen klart for Fjotlandsdagen. Det hele begynner med gudstjeneste i kyrkja kl 11. Der blir det sang ved Bente Broge-land. Kl 12 åpner portene på Fjotland Bygdemuseum, med utstillinger og aktiviteter for store og

små, deriblant smiing og hesjing. Minikonserter med Torhild Larsen Nygård og Fjotlandsspringar (folkedans). Torvløbakkan gård selger rømmegrøt. I samarbeid med Kvinesdal sparebank arrangerer Fjotlandsrosa.no fotokonkurranse med tema: "Ein god dag"

CD-slipp

Søndag 18.11 blir det CD-slipp i Kvinesdal kirke. Sverre Eftestøl er mannen bak prosjektet "Musikken og folket". Oddbjørn Stakkeland og lyrikeren Paal-Helge Haugen som vil lese dikt. Mer om dette i neste nummer av Treklang.

Gravminner

**GRAVMONUMENTER,
BEDPLATER, SKRIFTHUGGING,
OPPUSSING AV
GRAVMONUMENTER,
OMSLIPING OG
NAVNETILFØYELSER**

Egeland Monumentservice

Johan Egeland. Monanvegen 7, 4480 Kvinesdal
Mob: 90 10 76 49 Epost: johanegeland1941@gmail.com

Takk for støtten til Treklang

Berntsen Engros	38350145
Byggvell	38359090
Circle K Kvinesdal	38357040
Coop extra	38350911
Eramet	38357200
Einar E. Egeland AS	38350140
Floriss, Kvinesdal	38350340
Hunsbedt Bil AS	38357000
Hunsbedt Rør AS	38351601
Konsmos Fargehandel	38350234
Kvina Fotosenter	38350147
Kvinesdal Auto AS	38358900
Kvinesdal Blomster & Hagesenter	38350555
Kvinesdal Legesenter	38357080
Kvinesdal Optikk AS	38351735
Kvinesdal Sykkelservice	38351700
Merkantil Service AS	38358820
MX Sport Kvinesdal	38350504
Netland & Sønner AS	38350272
Nico Mat	38350120
Nils Kloster AS	38358840
OTB Klima	90191848
Reiersen Transport	41691116
Rema 1000 Kvinesdal	38359080
Salong Fix	38351555
Smula Bakeriutvalg	38350910
Sofies Salong	38350110
Stolt Sea Farm Turbot Norway	38357400
The Bølgen & Moi Hotel	
Utsikten	38358800
Tonning & Egeland	
Kvinesdal AS	38350868
USA Experten OK Reiser	38350204
Åmot Bil AS	38350900
Åmot Klær AS	38350877

KOM TIL KIRKE

17. juni

Kvinesdal kirke kl. 11.00.

Skiftun. Konfirmantjubileum. Nattverd. Oftring til Menighetens arbeid.

Feda kirke kl. 11.00.

Lied. Nattverd. Oftring til IKO.

24. juni

Fjotland kyrkje kl. 11.00.

Skiftun. Gudstjeneste Fjotlandsdagen under utvandrerfestvalen. Offer Hvite Lilje.

1. juli

Kvinesdal kirke kl. 11.00.

Lied. Norsk-engelsk gudstjeneste Utvandrerfestivalen. Nattverd. Oftring Menighetssenteret.

8. juli

Feda kirke kl. 11.00.

Lied. Nattverd. Oftring til Huset.

Kvinesdal kirke kl. 19.00.

Lied. Nattverd.

Oftring til Menighetens arbeid.

15. juli

Fjotland kyrkje kl. 11.00.

Prostiprest Tore Smeplass. Nattverd. Oftring.

22. juli

Sarons-Dal-hallen kl. 11.00.

Felleskirkelig gudstjeneste. Egil Svartdahl, Rune Edvardsen, Leiv G. Skiftun m.fl.

29. juli

Kvinesdal kirke kl. 11.00.

Skiftun. Nattverd.

Oftring til Misjonsprosjektet SAT 7.

Feda kirke kl. 19.00.

Skiftun. Nattverd. Oftring.

5. august

Fjotland kyrkje kl. 11.00.

Skiftun. Nattverd. Oftring.

12. august

Kvinesdal kirke kl. 11.00.

Lied. Nattverd. Oftring til IKO.

19. august

Kvinesdal kirke kl. 11.00.

Familiegudstjeneste med utdeling av Kirkeboka til barn født i 2014. Skiftun og Aagedal. Oftring til Vest-Agder Søndagsskolekrets.

Fjotland kyrkje kl. 17.00.

Skiftun. Nattverd. Oftring.

26. august

Kvinesdal kirke kl. 11.00.

Samtalegudstjeneste med konfirmantene. Lied.

Netlandsnes kapell kl. 16.00.

Kapellstevne. Sverre Jakobsen. Oftring til NMS.

Feda kirke kl. 18.00.

Samtalegudstjeneste med konfirmantene. Lied. Oftring.

2. september

Kvinesdal kirke kl. 11.00.

Konfirmasjon. Lied. Oftring Menighetens arbeid.

08. september (lørdag)

Kvinesdal kirke

kl. 11.00. Konfirmasjon. Lied. Oftring til Menighetssenteret

09. september

Kvinesdal kirke kl. 11.00.

Konfirmasjon. Skiftun.

Oftring til Menighetssenteret.

Feda kirke kl. 11.00. Konfirmasjon.

Lied. Oftring.

16. september

Fjotland kyrkje kl. 11.00.

Familiegudstjeneste. Skiftun og Aagedal. Utdeling av Kirkeboka til barn født i 2014. Oftring.

Kvinesdal kirke kl. 17.00.

Skiftun. Nattverd. Oftring til Sjømannskirke.

23. september

Kvinesdal kirke kl. 11.00.

Høsttakkefest. Skiftun. Utdeling av NT til elever i 5. klasse ved Liknes skole. Oftring til Diakoniarbeidet.

Feda kirke kl. 11.00.

Familiegudstjeneste med utdeling av Kirkeboka til barn født i 2014. Lied og Aagedal. Nattverd. Oftring.

Netlandsnes kapell kl. 17.00.

Lied. Nattverd. Oftring.

30. september

Kvinesdal kirke kl. 11.00.

Familiegudstjeneste sammen med Seven-jentene.

Oftring til Menighetssenteret.

07. oktober

Kvinesdal kirke kl. 11.00.

Skiftun. Nattverd. Oftring.

14. oktober

Kvinesdal kirke kl. 11.00.

Presentasjon av de nye konfirmantene. Skiftun. Oftring.

Fjotland kyrkje kl. 11.00.

Presentasjon av de nye konfirmantene. Lied. Oftring.

21. oktober

Feda kirke kl. 11.00.

Presentasjon av de nye konfirmantene. Lied. Oftring.

Livets gang

**DØPTE
KVINESDAL**
Amelia Rafoss
Aamot

Nora Sofie Olsen
Gabriel Birkeland
Vilde Nedland
Alma Åmot Gausdal
Alma Røynestad Verdal
Trym Syvert Røyseland
Jakob Røyseland
Sofie Mosvold Risøen
Ada Sivertsen Gilbertson

FEDA
Johs Hilmar Jonasson
Amalie Joreid Alex

FJOTLAND
Aria Knutsen

Martine Follaug Wetland
(Netlandsnes)

**VIGDE
KVINESDAL**
Geir Rusdal og
Katrine Versland

FJOTLAND

Espen Lindefjeld og Heidi
Håland (Netlandsnes)

**DØDE
KVINESDAL**
Magne Karsten
Ingebretsen
Berit Solfrid

Jakobsen
Kjell Arne Moland
Halvor Egeland

Oddvar Breimoen
Georg Einar Bellesen
Janusz Pogodzinski
Dugan
Sten Arve Skaren
Tellef Helle
Karl Johan Røiseland
Astrid Thoresen
Erling Røynestad
Normann Skaren
Oddvar Kjell Korneliussen
Rolf Kåre Gyland

FEDA
Selma Svindland
Elisabeth Wilhelmina
Catharina Verbeek
Sverre Herlof Løvik

Menighetsblad for Kvinesdal, Fjotland og
Fedal, og menighetsrådene er utgiver.
Redaksjon i Treklang:
Leiv Gunnar Skiftun, redaktør
Merete Breimoen
Sigmund Edland

Per Øistein Rogstad (layout)

Kontakt redaksjonen:
Tlf 38 60 20 08.
E-post: lgskiftun@kvinesdal.kirken.no

Gaver til menighetsbladet: 3080.20.86314

Kirkekontoret i Kvinesdal
Tlf 38 60 20 08
E-post: post@kvinesdal.kirken.no
www.kvinesdal.kirken.no
Adresse: Nesgata 12, 4480 Kvinesdal

Ansatte
Kirkeverge Per Øistein Rogstad 41457584
Sokneprest Leiv Gunnar Skiftun 90157247
Sokneprest Sverre Elgvin Lied 98627711
Diakon Frank Arne Hammerø 41047176
Adm. sekretær Turid Nedland 45631513
Konsulent Sylvi Vatland 45632339
Organist Torhild Larsen Nygård
Organist Sverre Eftestøl
Trosopplærer Cathrine Rafoss Agedal
Kirketjener Merete Breimoen,
Kirketjener Asbjørn Grøtteland
Kirketjener Espen Rogstad
Kirkegårdsarbeider Djoerd van Kammen
Kirkegårdsarbeider Abdulrazzak Obeid

Førjulsmarked 16.-17.november

Det arbeides for fullt med å lage til et
førjulsmarked og julegaveverksted i
Neset 16.-17.november.

En komite under Menighetssenteret
jobber sammen med Per Tore Bjerger
i Handelshuset Kvinesdal, for å få til
et bredt tilbud av aktiviteter der folk
kan få et trivelige og uforglemmelige
dager sammen. Også private som
har ting å selge, kan få sin stand på
senteret (inne eller utenfor) denne
dagen. Komiteen melder at de er i
gang med å kontakte aktuelle bedrif-
ter, lag og foreninger. Interesserte kan
ta kontakt til Åse Skiftun. Treklang
kommer tilbake med mer informasjon
i september.

Til fulldistribusjon

Menighetssenteret jubilerer

Mange opplevde at en drøm ble til virkelighet da Kvinesdal Menighetsråd 01. september 2008 kjøpte Rafoss Hotell som sitt nye menighets-senter. To uker senere var det åpningsfest for hele menigheten sammen med biskop og inviterte gjester. Nå er ti år snart passert, og det er tid for fest og glede over den plass som senteret har fått i bygda.

Den brosjyren som menighetsrådet sendte ut til alle husstander i soknet før kjøpekontrakten ble signert har som overskrift: «Kvinesdal trenger menighetssenter.» Her ble det satt ord på den drømmen som var drivkraften bak kjøpet: «Vi trenger et menighets- og kulturbygg med lave terskler og høy himmel. Sammen med det gamle kirkebygget får senteret funksjon av en moderne arbeidskirke.» Gjennom 10 år har det vært arbeidet med å realisere denne drømmen. I dag kan vi glede oss over at mye flott som har skjedd, ja som har overgått det vi så for oss den gangen. Ved sin plassering sentralt i Neset er stedet en ressurs for hel bygda.

Stor innsats av mange

Den funksjon som Menighetssenteret har er resultat av at mange hender er i fullt arbeid. Noen sitter i styret og søker den gode veien videre. Andre arbeider med mat og servering, det aller meste

gjort på dugnad. Noen gjør rent. Andre maler og snekkerer. Mange er involvert i arrangement og aktiviteter for alle aldersgrupper – fra Babysang til «Vi over 60». Sammen har vi en visjon om å la Menighetssenteret være en kraftstasjon i menighetens liv. Det skjer så mange ting at vi fortsatt trenger nye hender i tjenesten.

Ombygging og utvidelse

For to år siden ble hotellromma bygt om til forsamlingshall med plass til over 200 mennesker – og med kapasitet til selskaper for 120 personer. Rommet til

trosopp-læring kan ved behov inngå i storsalen. Ombyggingen medfører at stedet

kan romme flere arrangement samtidig. I tillegg samles den eritreisk, ortodokse menigheten i den gamle konferansesalen i andre etasje. Over den nye hovedsalen har kirkekontoret fått tjenlige lokaler. Dette gir mulighet til enklere planlegging av menighetens hverdagsliv.

10-årsjubileet

1. september passeres milepælen 10 år. Jubileet feires i dagene 27.-30. september. Torsdagen finner den årlige basaren sted, fredag blir det countrykveld, lørdag kommer SEVEN-jentene med et opplegg for familien.

De setter også sitt preg på søndagens gudstjeneste. Flere andre arrangement er også under arbeid. Vi har stor grunn til å jubilere, for stedet har fått en enda bedre funksjon enn de fleste hadde forestilt seg.

Hele bygda inviteres med i gleden og festen over alt som arbeidet ved Menighetssenteret betyr for bygda, menigheten og den enkelte som trenger et sted å stikke innom. La oss stå sammen om å bygge mer fellesskap.

Leiv Gunnar Skiftun